

“ΠΡΟΣΕΞΕ, ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΟΥ!...”

Μάρτιν Γκλόβερ κύτταζε οικειώς τη νέα γραμματέα του.

‘Η Ντόλλυ Μίντεν ήταν ένα χαριτωμένο κορίτσι είκοσι χρόνων, ξανθό και λεπτό. ‘Αλλά, ενώ είχε τόσο όμορφο παρουσιαστικό, δεν έκανε για τη δουλειά της...

Όταν ο Μάρτιν την πήρε στο γραφείο του, της είχε πη :

—Θέλω η γραμματέα μου να είναι εξησκημένη διατυπογράφος, να ξέρη λογογραφία και πρό πάντων να είναι προσεκτική με τους πελάτες μου. ‘Η έγγραφια μου τών διαφημίσεων απαιτεί να φέρεται κανείς μαζί τους με δόλωματια...

‘Η μικρούλα κύτταζε τότε τών προτιμώμενό της με δρθάνοιχα τὰ γαλιανά μάτια της κ’ άπάντησε :

—Θαροφ πώς είμαι δ,τι σάς ρωτάετα, μίστερ Γκλόβερ. Δεν φανταζόσε πόσο μ’ άρέσει η έγγραφια σας...

Τώρα όμως ο Μάρτιν συλλογίζταν πώς πιθανόν να είχε κάνει λάθος πού την ρώτησε.

‘Ο Μάρτιν Γκλόβερ ήταν ένας άραος νέος, ύψηλός και κομάρός. ‘Επειδή ήταν πλύν νέος άκούη — ήταν όμως είκοσιεπτά χρόνων — και ήθελε να φανταίτα επιβλητικός, έπαιρνε, όταν μιλούσε, ένα βαρύ και σοβαρό ύφος.

—Έχωμε άλλα γραμματια για σήμερα ; ρώτησε η Ξανθή διατυπογράφος.

—Όχι, άπάντησε ο Μάρτιν απότομα. ‘Ετοίμασε αυτά τὰ γραμματια πού σου ήπαγόμοσε και σε λίγο θα έπιστρεφώ να τὰ ήπαγοράσω. ‘Εγώ θα πάω με ά στιγμή στο άτελει. ‘Αν στο διάστημα πού θα λείψω με ζητήσεις κανείς, πρόσεξε, κορίτσι μου, πώς θ’ άπάντησε. Περιμένε τριεφώνημα από κάποια θεσπονίδα. Να έσαι ευγενής μαζί της... Κατάλαβε ;...
—Μάλιστα, μίστερ Γκλόβερ. Μείνετε ήσυχος.

Όταν μετά λίγα λεπτά ο Μάρτιν έπιστρεφει στο γραφείο του, ή Ντόλλυ μιλούσε στο τηλέφωνο κ’ ο νέος πρόβασε ν’ άκούση τὰ έξής :

—...Μάλιστα, μίς ‘Εδουαρντ. Μου είνε να σάς πω ότι ήπαιτα πολύ, μα δεν θα μπορέσω να γευματίσω μαζί σας... Μάλιστα, μίς, θα τού τὸ πώ...
‘Η Ντόλλυ, χωρίς να προσέξη τὰ άπεγνωσμένα νουματα πού της έκανε ο Μάρτιν να κρατησι άνοιχτή τη γραμμή, άκούημισε τὸ άκουστικό στη θέση του, και με κατάληξη αντίκρυσε τὸ θυμωμένο βλέμμα τού προτιμώμενου της.

—Τί μου έφταξε, κορίτσι μου ; φώναξε ο νέος.

—Ήταν ή μίς ‘Εδουαρντ... τραύλισε ή νέα, άνοιγοντας διάπλατα τὰ άθωα μάτια της.

—Τὸ ξέρω... Τηλεφώνησε για να μὸ πη ότι σήμερα βρίσκεται στο Λονδίνο και να πάω να την πάρω από τὸ ξενοδοχείο για να γευματίσω μαζί...
—Ω, μίστερ Γκλόβερ !... Τί έξυπνος πὸν είνε ! Πὸς τὸ κατάλάβατε ; ‘Αρχόσε αυτά τὰ λόγια μου είνε, άπάντησε ή Ντόλλυ, με ειλκρινή θυμασιω.

‘Ο Μάρτιν στέναξε μ’ άπόγνωσι.

—Κορίτσι μου, είνε, δεν πρόκειται περὸ έξυπνάδας. ‘Αν τὸ ξέρω αυτό, τὸ ξέρω άπολύστατα γιατι μὸν τὸ είνε ή ίδια, όταν τηλεφώνησα χτες στην έξοχη ή βίλλα τών ‘Εδουαρντ... Έφερεσ πὸά είνε ή ‘Εδιδ ‘Εδουαρντ ; ‘Όχι, έ ; Λοιπόν, μάθε πὸς είνε ή κόρη τού μεγάλου έγροστασιάρχου νηματοργίας... ‘Οπὸ μίντεσ τώρα προσπαθώ να μὸν άναθέσω ο ‘Εδουαρντ τις διαφημίσεις τού έγροστασιού σου. Και τώρα πὸν κατάφωρα να γνωρισθὸ με την κόρη του, κ’ ή ίδια μου δίνει ραντεβὸ, εσύ... Θεέ μου, κορίτσι μου, της λές πὸς δεν μπορώ να γευματίσω μαζί της... Τί σου ήθελε και της τὸ είνεσ αυτό ;

—Της τὸ είνε, άπάντησε με θέρμη, επειδή μὸν ελπιατε πὸς θα φέργατε αύριο για δὸν μέρως κ’ ότι, επειδή εγχατε να μὸν δώσετε δ άφορες άνήγιες, θα γευματίσαμε σήμερα οί δὸν μας...

—Άκουσε, Ντόλλυ, είνε ο Μάρτιν. ‘Ενα γεύμα με την κόρη ενός πλουσιου πελάτου, είνε σπουδιότερο από μικρές οδηγίες, τις όποιες μπορώ να δώσω σ’ άποιαδήποτε άλλη ώρα στη γραμματέα μου. Σε παρακαλώ τὸσε φορές να είσαι προσεκτική...

—Σὸν άρέσει αυτή ή νέα ; ρώτησε ή Ντόλλυ, αντί άλλης άπαντήσεως.

—‘Αν μ’ άρέσει ; ‘Όχι. Είνε ένα κακομαθημένο κορίτσι. ‘Αλλά τί σημασία έχει ;

—Τότε γιατι να γευματίσετε μ’ ένα κορίτσι πὸν δεν σάς άρέσει ;

‘Ο Μάρτιν προτιμῶσε να μὸν άπαντήση. Κι’ όταν έπειτ’ από λίγη ώρα, πήγε με τη Ντόλλυ σ’ ένα μικρὸ έστιατόριο, ενώ γευματίαν, της είνε :

—Πρόσεξε στὰ λόγια μου, κορίτσι μου. Για να πετύχη μὸν επείρησις διαφημίσεων, πρέπει να δίνης πάντοτε δέκλιο στον πελάτη σου, έστω κ’ αν αυτός έχει άδικο. Χρηιάετα έσοικωκότης και δολωματια σ’ αυτή τη δουλειά. ‘Ιδίως στις γυναίκες, πρέπει να φέρωμα μ’ ευνόβνεα, κ’ όχι να τὸς λές πὸς έχω δουλειά και δεν έναρω να τις δουλεύω... Τώρα πὸν θα γυριστὸ στο γραφείο, αν στο διάστημα της άπουσίας μου, έρθει κανείς να με ζητήσει, θα πης ότι την Παρασκευή, μόλις έπιστρεφώ, θα φροντίσω άμέσως για τη δουλειά του.

Βγήκαν από τὸ έστιατόριο κ’ ή νέα γύρεσε στο γραφείο.

‘Αλλά ή ινθή τύφερε πάλι έτσι, ώστε τη στιγμή πὸν ο Μάρτιν έπιστρεφε στο γραφείο του, ή Ντόλλυ να μιλάη στο τηλέφωνο.

—Μάλιστα, μίστερ Γκάρφηλδ, έλεγε ή Ντόλλυ. Θα τού τὸ πῶ, αλλά ξέρω από πρὸν πὸν θα θάναη ή άπάντησή του. Θα σάς πη, όπως θαναήξει να ήεί σε τέ.οσε περιπτώσεις : «Αυτή είνε ή τελευταία μου λέξις. Δεν ήπαχωρώ». ‘Ο προτιμώμενός μου, έζρετε, είνε άνηθωρος μεγάλων άποφάσεων. ‘Οπωσδήποτε, θα τού τὸ πῶ, μίστερ Γκάρφηλδ. Καλημέρα σας !...
‘Ο Μάρτιν σιωπίασθηκε σε μιὰ πολυθρόνα κ’ έπαισε τὸ κεφάλι του με τὰ δυὸ τὸν χέρια.

—Κορίτσι μου, τραύλισε, τί έκανες ; Αυτός ήταν ο Τζώρτζ Γκάρφηλδ, ο διευθυντής της ‘Εταιρείας ρηθῶνων ήποθημάτων. Από μίντεσ τώρα τὸν κανηγὸ για να μὸν προτιμήσει για τις διαφημίσεις της εταιρείας του. Μπορούσαμε να συμβαθισθούμε... Θα ήπαχωρούσα τὸν τέλος. Και νά, τώρα, εὸν τὸν έδιωξε !...
‘Άκουσε, Ντόλλυ, πρόσεσε ο νέος άποστασιακὰ. Φρόνησε να βρῆς άλλου έγροστα... Δεν μὸν κάνεις, κορίτσι μου !...

—Ω, μίστερ Γκλόβερ, είνε ή νέα, έτοιμη να κλάψη. ‘Ωστε με δώχτηνε ;

—‘Όχι ! Μπορείς να μείνης, έκανε άναστεινόντας ο Μάρτιν, αν και πρόσβαλλε την κόρη τού ‘Εδουαρντ και μ’ έκανεσ να χάσω τη δουλειά τού Γκάρφηλδ... ‘Όχι, μπορείς να μείνης. Γιατι... χι... ‘Αλλά, θέ έμου, άλλη φορά πρόσεξε, κορίτσι μου !...

Όλο τὸ άπόγευμα ο Μάρτιν δεν τόλμησε ν’ άπομακρυνθῆ από τὸ γραφείο του, γιατι περιμένε έναν σπουδιό πελάτη του και φοβόταν μήπως ή γραμματέα του τὸν τὰ κάνει πάλι θάλασσα. ‘Ο μίστερ Οδωλτερ Ντήκονς — έτσι λεγό.αν ο πελάτης αυτός — ήταν ο άντιπρόεδρος τού σιμβουλιού της ‘Εταιρείας Χρωματιστοιίας «Κάθλ και Σουάσις κ’ έχε ελδοποιήσει τὸν Μάρτιν ότι θα τὸν έπισκεπτό.αν εκείνο τὸ άπόγευμα.

Μίντεσ τώρα ο Μάρτιν προσπαθούσε να έπιτύχῆ από τὸ σιμβουλιό να τὰ άπομακρυνθῆ από τὸν πελάτη του, αλλά ή άφορ περνούσαν κ’ ο μίστερ Ντήκονς δεν είνε έρθε άδιάμα.

—‘Ακουσέ με προσεχτικά, Ντόλλυ, είνε τέλος. Θα πάω στο κουρείο να ξυρισθὸ και σε κανένα τέατρο θα έπιστρεφώ. ‘Αν στο έσάστημα αυτό έρθη ο μίστερ Ντήκονς, θα σε παρακαλώ να μη τὸν μιλῆσης καθόλου, παρὰ να τὸν πης μόνάμα να με περιμένει, κ’ εὸν πῆγανε να κάνης κανένα περίπατο ή πῆγανε σὸ ζαχαροπλαστείο να φάς μερικὰ γλυκά ή πῆγανε σπουδιότερο θέλες, άρκεί να μη μείνης στο γραφείο εκείνη την ώρα...

—Μα γιατι ; Ντρέπεσαι για μένα ; Τὸ παρουσιαστικό μου ίσως...

—Καλό είνε τὸ παρουσιαστικό σου, κορίτσι μου, αλλά τὸ ύφος σου είνε, πὸς να σου πῶ... Κατάλαβε τὸ, Ντόλλυ. ‘Ο μίστερ Ντήκονς είνε πὸν αυστηρὸς με τὸς υπαλλήλους του... ‘Αλλά, τί γυρεύεις έξηγιήσ ; Κάνε αυτό πὸν σου λέω...

—Μάλιστα, μίστερ Γκλόβερ...

—Πές με Μάρτιν, άφορ κ’ εγὸ σε λέω Ντόλλυ. Μὸν νευρῶσε τὸ έπίσημο ύφος σου όταν μὸν μιλάς... Λοιπόν, εγὸ πῆγαινω. Πρόσεξε, σε παρακαλώ...

—Καλά, Μάρτιν, νηθόρσε ή Ντόλλυ.

‘Ασφαλὸς ο νέος δεν θα έφευγε, αν φρονταζόταν πὸς μετὰ δυὸ λε-

—Τί μου έφταξε, κορίτσι μου ; ρώτησε ο Μάρτιν.

πιά θα έφτανε ο μίστερ Ντήκον στο γραφείο του.

—Είμαι ο μίστερ Ντήκον, είπε ο νεοεφευρισμένος, μπαίνοντας στο γραφείο.

—Ω, μά έλάτε λοιπόν ! φώναξε η Ντόλλυ πρόσχαρα. 'Ο μίστερ Γκλόδερ σ'ας περιμένει ως τώρα. 'Αλλά, καθίστε, θα επιστρέψω άμεσα. Μετά δέκα λεπτά ο Μάρτιν επέστρεψε βιαστικός κ' άνησυχος. Βοήθησε την πόρτα κλειστή κ' άκουσε από μέσα θύμησης. Κάποιος άνδρας βρισκόταν κλεισμένος με τη Ντόλλυ στο γραφείο του.

—Διέβολε !... μουρμούρισε ο νέος. Μήπως άρχισε να μου κουνάει τα φλέγες της, την ώρα που έγω λείπω ; 'Α ! 'Ελα κ' 'ελα, αυτό δεν θα το επιτρέψω.

—Ω !... Έλεγε η Ντόλλυ. Σ'ας βρίσκω, αλήθεια, πολύ έξυπνο !...

'Ο Μάρτιν άνοιξε άπότομα την πόρτα και στάθηκε κατάπληκτος. Θεέ μου, ήταν ο μίστερ Ντήκον. Κι' η Ντόλλυ τον είχε πη επιστρέφοντας !

—'Αλλά, Γκλόδερ, είπε ο Ντήκον, ένας άσπρομάλλης συμπαιθικός κήρυξ. 'Αρχισα να έρθω, φίλε μου, γιατί δεν πρόλαβα το πρώτο τραγούδι. 'Η γυναίκα σου μου έλεγε πως πήγες στο κομμάτι και μου κράτησε συντροφιά.

—'Η γυναίκα μου ; τραύλισε ο Μάρτιν, μη πιστεύοντας στ' αυτά του.

—Δεν χρειάζεται να μου την συστήσεις για να το καταλάβω, φίλε μου. Πώς νέος θα μπορούσε νά'χει τέτοια χαριτωμένη γραμματιά και να μη την έρωτευθη ; ; ; ;

'Η Ντόλλυ χαμογέλασε με το άθωο ύφος της κ' έλεγε :

—'Ο μίστερ Ντήκον μου διηγόησε τον πείσαν από το διαφημιστικό πρακτορείο Ουόλιν, για να τους δώσει τη δουλειά. 'Αλλά τους έστειλε στο διάβωλο με τόσο έξυπνο τρόπο...

—Βίβια !... Γιατί έγω ξέρω πως γίνεται αυτός ή δουλειές, είπε ο Ντήκον. Αυτόι οι γελοίι μ' είχαν χαλάσει να τα παζάρα που μου έκαναν. 'Ενώ εσύ, φίλε μου, δεν ξεπεφτης έτσι. Στέκεσαι στο λόγο σου. Κι' έτσι εξηγούνται ή τόσες έπιτυχίες σου...

—'Η...έπιτυχίες μου ; τραύλισε ο Μάρτιν.

—'Ηρθε προτίτερα ο μίστερ Γκάρφριλντ, εξήγησε η Ντόλλυ, κ' έλεγε ότι για να έμπένης στον πρώτο λόγο σου, θα πη πως έχεις πεποιθήσει στ' εκείνα που λές και γι' αυτό όχευται τις προτάσεις σου. 'Ηρθε και ο μίστερ 'Εδουαρντς κ' έλεγε ότι ή κόρη του έγινε έξω φρενών, γιατί άνηθρες να γευματίσει μαζί της. Γέλασε και ήταν εύχαριστημένος... Βαρέθηκε, είπε, όλους αυτούς τους νεαρούς, οι οποίοι νομίζουν πως γι' αυτό να επιτύχουν τη δουλειά τους, θεωρούν άναγκαίτητο να στείλουν λουλούδια στην κόρη του και να φλερτάρον μαζί της. Εύτυχώς, εσύ δεν έπαισαι, όπως έλεγε, τέτοιος γελοίος ύπνος, και την Παρασκευή, που θα έπιστρέψης από το ταξιδάκι σου, θα έρθη για να κλείσει τη συμφωνία μαζί μου...

—'Ασφαλώς είσαι ένας νέος με μέλλον, είπε ο Ντήκον. Διέβολε !... Αυτό τέτοιος σοβαρές δουλειές, σε διάστημα είκοσι λεπτών, που βρίσκωμαι εδώ... Και τώρα, ως μιλώσουμε και για τη δική μας ύπόθεση, ή μύλλον, έρχομαι να διευκρινίσω σε δυο σας μαζί μου ; 'Ετσι θα μιλώσουμε πιο έλευθερα... Κυρία μου, πρόσθεσε ο Ντήκον, ο σύζυγός σας δεν είναι μόνον ένας νέος με αξία, αλλά είναι και τυχερός, που έχει τόσο χαριτωμένη γυναίκα... Λοιπόν, σε μια ώρα, νεαρό ήρώτα μου, σ'ας περιμένω στο ξενοδοχείο μου.

'Όταν έφηνε ο επισκέπτης, η Ντόλλυ έλεγε ντροπαλά :

—Μάρτιν, δεν φαντάζεσαι, βίβια, πως έγω είπα ότι είμαι τάχα γυναίκα σου... Αυτός το ύπόθεσε, δεν ξέρω γιατί. 'Αλλά, όταν είπα πως ή σκέψης αυτή τον εύχαριστούσε, τον άφησα να το πιστέψη...

—'Ο μίστερ Ντήκον είχε έξυπνος άνθρωπος και με μεγάλη πείρα. Ντόλλυ... Για να το πη λοιπόν αυτό, θα πη πως είχε δικαιο... Πάρε, λοιπόν, μά άπόφασι, άγαπητή μου, είπε ο νέος, άγκαλιάζοντας τρυφερά την ξανθή γραμματιά του. 'Η γυναίκα μου θα γίνης ή...παύσαι !... Διάλιξε !...

—'Ω, Μάρτιν, φώναξε η Ντόλλυ, με τραλλό γέλιο. 'Εγω φυσικά προτιμώ να μείνω κοντά σου, να είμαι γυναίκα σου και να μου μάθης τη διαφημιστική τέχνη. Την βρίσκω τόσο έξυπνη !...

PAUL ERNST

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ Ο ΛΟΓΟΣ

Πολύ πρό του Χριστιανισμού, ο Κομφούκιος, ο μέγας φιλόσοφος και θρησκευτικός διδάσκαλος των Κιτρίνων, έλεγε:

—'Η γυναίκα είναι το άριστοόργημα της δημιουργίας!

'Ο Λέσσυγκ επίσης έλεγε:

—'Η φύσις ή ίδια θέλησε, ώστε ή γυναίκα να είναι το άριστοόργημα της !

'Ο Τένυσσον όμως, διαφωνώντας, άνόμασε τη γυναίκα:

—Μικρότερον άνθρωπο!

'Ο Ουάσιγκτων 'Γρθγιγκ, τέλος, έλεγε για τις γυναίκες:

—Μου δόθηκε συχνότατα ή ευκαιρία, να παρατηρήσω το σέβας με το όποιο ή γυναίκες ύπομένουν τις πιο καταθλιπτικές άντιστροφές της τύχης... Τα δυστυχήματα εκείνα, τα όποια συντρίβουν το πνεύμα του άνδρός και τον καταρρίπτουν, φαίνεται ότι έμπνουν όλη τη δύναμη και την ενέργεια του «άσθενούς φύλου»... Και του δίνουν τότε τέτοια άφοβία και τέτοια άνύψωση, που πολλές φορές πλησιάζει προς το Θείο!

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΕ...

'Απάντησε με θήλιο, άνιερο κ' άνιλεο πολλούς λεθέντες γνώρισε, σαν λόγου μου στην Πλάκα

με τον 'Αντρίκο της καμής και το Μικέ τον τράκκα;

"Όχι, πως το παινεύομαι και το περριανεύομαι, αλλά γιό τα φιλάκια μου και τ' άγκαλιάσμα ά μου, τά γούναρα πιανόντουσαν, σ' όμάδες χωρίζοντουσαν, κ' άνοιγαν πετροπόλεμο, μέσα στη γειτονιά μου!

"Όλα τά θρωμοθήλυκα, ένήλικα κ' άνήλικα, περνοσαν σε παρέλαση έξω από την ταβέρνα ν' άκούσουν την κορόνα μου, στον άμάνε, κοκόνα μου, που την άκομπανάριζε, τρεμουλιαστά, ή λατέρνα...

'Αλύγιστος, σαν πέρναγα κ' εύθως σαν τον Δερθέναγα σε πάρτες και παράδουρα τρέχον να με προφτάζουν ή έγγαμες κ' ή λέφτερες κ' από το «φτου» με μουσκευαν, για να μη με ματιάξουν!

"Η μήπως είνε ψέμματα, —πές, ναί, πριν μπω στα αίματα!...— μία παντρεμένη κάποτε, που γέννα καρτερούσε καρδί της, για να με τηρά, πως μοιφευαι μισό, ή κυρά, για να μου μοιάση το παιδί, που μέσα της κρατούσε;

Και ποιά δεν με γουστάριασε και δεν με κορτεζάριασε και ποιά δε λιγοθύμησε στα χέρια μου, αϊμοθόρα, και έξ αιτίας μου, μαρή, για πές μου μέσα στού Ψυρρή, ποιός είνε τάχα αϊγουρος για την τιμή του τώρα ;

'Εσύ μονάχα θρέθηκες και πήες και μετρεθθηκες, σε ξένα μπράτσα κ' άγκαλιές, για να μ' έξευτελίσης... 'Αν ένωικωες το λάθος σου και πέρασε το πάθος σου και πίσω σκευεσαι να ρθης, πρώτα να κοινωνήσης!...

Η ΔΡΟΣΟΥΛΑ

'Η Δροσούλα, το κακότυχο κοράσι, —τριαντάφυλλο κρυφά μεγαλωμένο,— τάχε μπλέξει με το γιού το μπάρμπα Βλάση, τον όμορφονί, το Μίχο, το χαμένο...

'Η Δροσούλα, μες τα πλούτη, μες τά χάδια, με τά μαύρα τά σγουρά τά ματοκλάδια, ήταν πάντα θασκαμμένη στο κρεβάτι. —Τη Δροσούλα, πως την έπιανε το μάτι!...

"Ενα θράδου,—άπό κείνα κεί τά θράδου, που κόλλάζεται ή ψυχή για λίγα χάδια— είχε δώσει στον καλό της...—μία κοπέλλα, τί μάς δίνει, στής αγάπης της την τρέλλα ;

Μ' από τότες, όλο πίκρες κ' όλο πόνοι!... 'Ο Μιχάλης, πεία, την είχε άπαρτήθει κ' ή Δροσούλα καταφρονεμένη, μόνη, το παιδί της ξενοδούλευε να ζήση...

Στου χωριού, ένα γλυκοχάραγμα τη θρύσι, που ξενοπλανε, την είχε αναρωτήθει:

«'Αν γυρνούσασε τά χρόνια πίσω πάλι, ποιον θ' αγάπασες;...» και έλεγε: «—Το Μιχάλη...»

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ